

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Taanquist (S):

Dette er ikke et lovforslag om at indføre ungdomscirkulærets bestemmelser i bistanndslovens tekst. Om det har vi tilkendegivet, at vi vil være med til at ordne den opståede uklarhed inden for bistanndslovens rammer. Dette lovforslag er langt mere vidtgående.

I sidste uge udtalte venstres ordfører, hr. Henrik Toft, at udlægningen af særfor sorgen faktisk havde været en succes. Jeg er for det første enig med hr. Henrik Toft, og for det andet kunne jeg for mit vedkommende nævne andre dele af socialreformen, som var lykkedes rimelig godt. Man kunne nævne bistanndsloven. Til trods for den almindelige kritik af bistanndsloven, og til trods for at den selvfølgelig ikke har løst alle sociale problemer – det er der vel ingen der tror er muligt – så har vi med bistanndsloven såvel som med den øvrige del af socialreformen kunnet løse en række problemer, som f.eks. den tidligere forsorgslov ikke gav os mulighed for at løse.

Før bistanndsloven oplevede vi ofte, at et blot kortvarigt indkomstbortfald slog benene væk under en families økonomi i lange tider. Med bistanndsloven kan man nu ud over det rene underhold, der jo er en slags retskyldelse, bevilge en så rigelig hjælp i en forbigående periode, at en families økonomi ikke ødelægges. Det skulle gøres på grundlag af en konkret bedømmelse i hvert enkelt tilfælde, og det kunne lade sig gøre, fordi man henlagde bedømmelsen af behovet for en rigeligere hjælp til de lokale myndigheder, til de sociale udvalg. Her har vi den virkelige årsag til, at socialreformen stort set er lykkedes. Man har lagt beslutningerne ud til de lokale myndigheder, man har decentraliseret den sociale lovgivning. Det var soleklart rigtigt at lade dem tage beslutningerne, som havde kendskab til de lokale forhold.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Må vi bede om lidt mere ro i salen.

Taanquist (S):

Det lovforslag, som socialministeren her fremsætter, er et fuldstændigt brud på socialreformens bærende princip, og man sætter

ind på et meget centralt område, nemlig bistanndslovens kontanthjælp. Socialministeren ønsker bemyndigelse til at kunne udstede bindende retningslinjer vedrørende kontanthjælp, angiveligt for at gøre det nemmere for de sociale udvalg at træffe beslutninger. Ministeren vil opnå det modsatte.

Bistanndslovens tekst vedrørende kontanthjælp er i virkeligheden ganske klar. Jeg har ikke dermed sagt, at det altid er let at træffe beslutninger. Der vil altid forekomme grænsetilfælde, som kan være uhyre vanskelige, men de bliver ikke lettere af, at der udstedes centrale retningslinjer. Sådanne giver blot muligheder for nye fortolkningsvanskeligheder.

Hvis man gennemgår bistanndslovens forarbejde, vil man se, at folketingets socialudvalg har beskæftiget sig meget lidt med fortolkningen af de to paragraffer, der her er tale om. Man har ikke været i tvivl om, at lovens tekst, som den forelå, var det bedste grundlag for kommunerne at træffe deres afgørelser på.

Hvis vi giver socialministeren den bemyndigelse, han beder om, giver vi ministeren bemyndigelse til på egen hånd at ændre kontanthjælpsreglerne. Vi ved jo, hvad det er, ministeren vil. Vi kender det konservative folkepartis lovforslag, som folketinget har afvist. Det kan nu gennemføres blot ved, at ministeren udsteder en ny bekendtgørelse. Vi kender de stramninger, som socialministeren ønskede at pålægge kommunerne, og som vi i folketingets socialudvalg har protesteret energisk imod. Dem kan ministeren nu pålægge kommunerne ved en bekendtgørelse. Vi ved, at socialministeren ikke anerkender det uafhængige ankesystem, som også blev oprettet som et led i socialreformen. Den søgte bemyndigelse giver ministeren mulighed for at udsende en ny bekendtgørelse, som bliver bindende for ankestyrelsens fremtidige afgørelser. Med denne bemyndigelse kan ministeren ændre kontanthjælpsbestemmelserne uden om folketinget.

Vi har ikke noget imod at give visse bemyndigelser til en minister, når det drejer sig om områder, hvor der ikke er politisk uenighed, eller når en bestemmelse kan gøres nemmere administrerbar. Men når vi ved, at ministeren vil bruge den til at ændre den lovgivning, som et flertal i folketinget har ønsket, må vi protestere voldsomt.